

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 19:

Forespørgsel til udenrigsministeren og forsvarsministeren:

»Vil regeringen redegøre for udviklingen i EU's forsvars- og sikkerhedspolitiske samarbejde og WEU, herunder for planerne om fuld dansk deltagelse heri?«

Af Jacob Buksti (S), Charlotte Antonsen (V), Lene Espersen (KF), Susanne Clemensen (CD) og Elisabeth Arnold (RV).

(Forespørgslen anmeldt 1/12 98. Fremme af forespørgslen vedtaget 4/12 98).

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse vil blive udsat til i morgen, torsdag den 21. januar.

Og vi skal have en begrundelse for forespørgslen; fru Charlotte Antonsen.

Begrundelse

Charlotte Antonsen (V):

Det danske forbehold er valgt med omhu. Oprindelig tog Danmark forbehold i forhold til en fremtidig udvikling i EU.

Nu 7 år efter er de tre tilbageværende forbehold uden undtagelse højaktuelle. Emnerne for de tre forbehold: euro, det retlige samarbejde og en fælles forsvarspolitik, er i dag øverst på den europæiske dagsorden.

Jeg håber, at regeringen i dag uden omsvøb vil delagtiggøre Folketinget og dermed befolkningen i EU's diskussion af den fælles forsvarspolitik, som er emnet i dag.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Regeringen hilser denne forespørgselsdebat meget velkommen. Den giver en udmærket lejlighed til at gøre status for EU's udenrigs- og sikkerhedspolitiske arbejde.

Der blev sidste efterår påbegyndt en mere bredt anlagt debat om europæisk sikkerheds-

og forsvarspolitik. Anledningen var udtalelser fra den britiske premierminister, Tony Blair. Han slog til lyd for, at europæerne forøgede og forbedrede deres indsats, så de i højere grad kunne håndtere kriser og konflikter i Europa. Der var tale om et klart politisk budskab, som ikke mindst er blevet aktualiseret og forstærket af krisen i Kosovo. Der er med de britiske overvejelser iværksat en proces, som befinder sig i en indledende fase. For nylig er der opnået fransk-britisk enighed om visse retningslinjer for det videre forløb.

Det er for tidligt at udtale sig om, hvad der måtte blive resultatet af processen. Processen vil dog under alle omstændigheder, tror jeg, blive kompliceret og komme til at foregå flere steder, bl.a. i EU og NATO selvfølgelig.

Centralt i overvejelserne er, hvorledes man bringer EU's politiske og diplomatiske indsats tættere på NATO's indsats. Det er nødvendigt, at disse to organisationer, der sammen med OSCE bærer sikkerheden i Europa og leverer sikkerheden i Europa, får afstemt og koordineret deres analyser og deres indsats, og at der skabes direkte forbindelser mellem dem.

Men først status for EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Amsterdamtraktaten er et skridt fremad i bestræbelserne for at styrke den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Vi får en såkaldt høj repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, en hr. eller fru FUSP. Denne person vil give EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik et ansigt udadtil. Den høje repræsentant vil kunne sende klare og tydelige budskaber på grundlag af de politiske beslutninger, der træffes i Ministerrådet. Den høje repræsentant vil i sit arbejde kunne trække på en analyse- og planlægningsenhed. Det er allerede besluttet, at denne enhed skal beskæftige sig med konfliktforebyggelse og krisehåndtering.

Det er regeringens holdning, at den høje repræsentant bør være en person, der kan fungere som effektiv udøver af EU's forebyggende diplomati. Her har vi et redskab, der, hvis det udnyttes rigtigt, kan blive en gevinst for arbejdet med at finde fredelige løsninger på kriser og konflikter.

Men selv med Amsterdamtraktaten og dens nydannelser er der enighed om, at disse instrumenter ikke er tilstrækkelige. I konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Wien i december anføres det, at den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik må kunne støtte sig på en tro-